

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Alkaba

SAVOK _ MELIH41

Ana muhalefette Baba İktidar, İrtica karşısında birleştiler...
İmam nikâhı!

BEDAVA ABONE BEDAVA KİTAP

Akbabanın Yeni Fedakârlıkları

Gelecek sayı ile « AKBABA » birinci yılını ve ikinci cildini tamamlıyor. Bu vesile ile sayın okuyucularımıza bazı kolaylıklar göstermeyi ve hediyeler vermeyi kararlaştırdık :

1 — Akbaba'nın birinci cildi, çok zarif, yaldızlı bir kapak içinde 10 liradır. İkinci cildi, yine sağlam ve çok zarif deri kapak içinde 10 liradır.

2 — Şimdiye kadar Akbaba'yı alamamış, yahut koleksiyon yapamamış olanlar, birinci yahut üçüncü cildimizi aldıkları takdirde, üç aylık bedava abone yazılmış olacaklar ve bedeli 450 kuruş olan gazeteleri adreslerine her hafta parasız gönderilecektir.

Birinci ve ikinci cildi alanlar ise, altı aylık bedava abone yazılacaklar ve bedeli 900 kuruş olan gazeteleri adreslerine parasız olarak gönderilecektir.

3 — Akbaba'nın yalnız birinci, yahut ikinci cildini alanlara veyahut üçüncü cildine abone olanlara, Yusuf Ziya Ortacın, fiyatı 150 kuruş olan (ÜÇ KATLI EV) isimli romanı, parasız hediye edilecektir.

4 — Yayınevimizin neşretmekte olduğu AYDABİR mecmuası aboneleri, Akbaba'ya abone olmak istedikleri takdirde, altı aylık abone bedeli olan 900 kuruş yerine 800 kuruş, bir senelik abone bedeli olan 1800 kuruş yerine de 1500 kuruş ödiyeceklerdir.

5 — Akbaba abonelerinden AYDABİR mecmuasına abone olmak isteyenlere de tenzilat yapılacak, altı aylık abone ücreti olan 600 kuruş yerine 500, bir senelik abone ücreti olan 1200 kuruş yerine de 1000 kuruş alınacaktır.

6 — Bu bedava abone, ucuz abone, ucuz kitap satışları yalnız Mart ayına mahsustur.

İstifade Ediniz!..

TURAL

Öksürüğü

Keser!

Akbaba

Sayı : 51 — Cilt : 2 — 6 MART 1953

★ Perşembe günleri çıkar, siyasi mizah gazetesi ★

Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Tahta Kuruları !

Yooook, öyle hor bakmayın; herif Allah için sanatının ehli imiş. Dikkat ediyor musunuz? Sanat diyorum, iş demiyorum.. Çünkü onun elinde iş, âdeta sanatlaşmış!

Önce adı, gazete sütunlarına, Atlantığın şahlanan dalgaların dan bir masal köpüğü gibi sıçradı: Fırtınaya tutuldular.. Tehlikeler atlattılar.. direği kırıldı.. dümeni koptu.. bat'tı, batıyor diye!

Rüyam Kotrasından ve Haşım Mardin'den bahsettiğimi anladınız, değil mi?

Rüyam mı?.. Ne rüyası?... Bu, gümrük idaresini gaflet uykusuna daldırmak için balhas sa seçilmiş bir isim olsa gerek. Yoksa, Haşım Mardin gibi açık gözün rüyası olamaz!

Ne tuhaftır: Başka memleketlerde insanlar, olsa olsa fücetten ölürlər. Bizim memlekette ise fücetten milyoner oluyorlar. Emin olunuz, sonu altı sıfırlı bir serveti, sayma zamanından daha kısa bir zaman içinde kazanmayı, garpta masal kafası bile kabul etmez. Bizde ise, öyle bir adamı Sanayi Bankasının idare meclisine bile kabul ediyorlar!

Meğer kolay kazancın sarhoş luğundan ayılmak müthiş oluyormuş. Almanyada korsanlığı, Türkiyede gümrük kaçakçılığı kadar kolay sanan Haşım Mardin, şimdi, hâlâ arkasında bayrağımız dalgalanan gemisinde tutuktur. O bayrak ki, Kore kahraman-

larının mübarek elleriyle dünyanın kalbine dikilmişti!

Ah, sevgili baba erenler, yine seni hatırladım. Hani, tahakurusunu iki parmağının arasında ezip kokladıktan sonra, gözlerini göğe dikmiş de sormuştun:

— Yarabbi!. Bunu yaratırken hiç kokuşuna bakmadın mı?..

Bize bu suali yeryüzü tanrılarına tekrarlatacak tahtakuruları o kadar çoğaldı ki!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

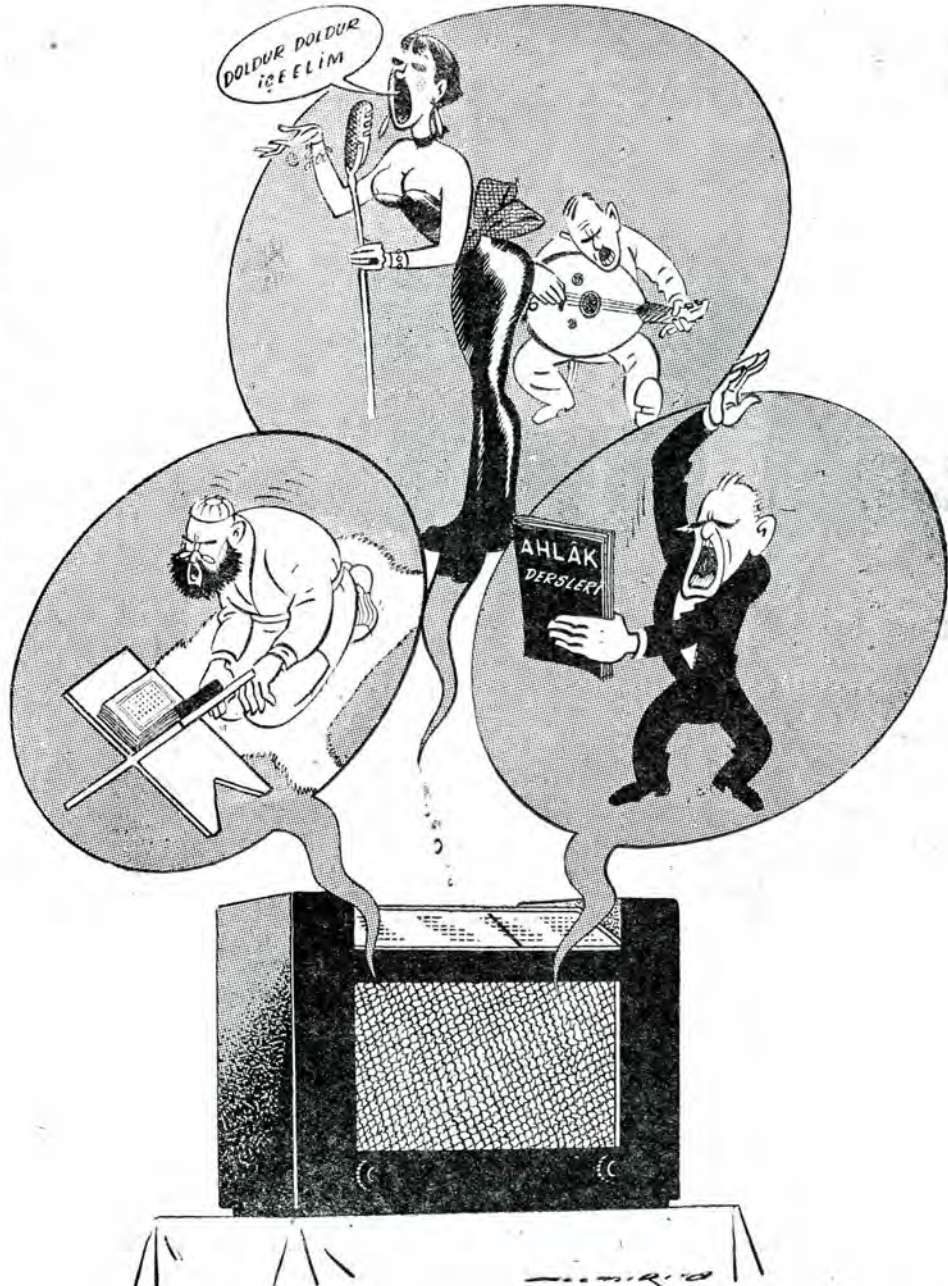
Dostluk Şarkısı

— İnönü'den Menderes'e —

«Yeniden eski muhabbetleri tezdit edelim»
Gel benim Menderes'im partiyi tevhid edelim,
Canın isterse eğer meclisi temdid edelim,
Gülelim, eğlenelim, başbaşa bir id edelim!

Samed'in sağırları yollarda sürünsün, yürüsün,
Nihad, ardınca, bir ai şâla bürünsün, yürüsün,
Cahid'in parmağı ağzında görünsün, yürüsün,
Gel benim Menderem'im, başbaşa bir id edelim!

ÇİMDİK

SAYIN OKUYUCULARIMIZA

1 — Akbaba'yı, dalma daha güzel, daha zarif çıkarmak için elimizden gelen gayreti esirgemiyoruz.

2 — Bizim olduğu kadar, sizin de olan Akbaba'yı, müşterek gayretimizle daha da güzel-leştirmek mümkündür.

3 — Bunun için sizlerden ricamız şudur:

Eğer elinizdeki (Akbaba) yı beğendinizse, lütfen onu yakın bir dostunuza tavsiye ediniz, aldırınız ve Akbaba'ya bir okuyucu kazandırınız.

4 — Her okuyucumuz bize yeni bir okuyucu kazandırır-sa, Akbaba'nın satışı bir mısıl artar..

Ve söz veriyoruz: Güzelliği de bir mısıl çoğalır.

BÜYÜK MİLLET MECLİSİNDE BASIN YAYIN BÜTÇESİ KONUSULURKEN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.pdfkitap.org>

— Haydarpasaya yalnız gitme iki tane lüks mevki beğüml..

Mart içeri, pire dışarı!...

KARAGÖZ

Yazan : AKBABA Çİ

BEŞİNCİ FASIL

Hacivat — Karagözüm, anlaşılan sende ticari işlere karşı hiç kapasite yok!

Karagöz — Ha, yok! Zaten lâzım da olmadı. almadım. Keres-te çok pahalı, Hacivat?

Hacivat — Ne yok, ne almadır? anlamıyorum!

Karagöz — O söylediğin be!

Hacivat — Söylediğim nedir?

Karagöz — Kapı çıtası mı, ne diycrdun, işte o yok! Şimdi de ev mi yaptırmıya kalkıyoruz, Hacivat?

Hacivat — Bunları nereden çıkarıyorsun, Karagözüm? Ben sana böyle bir şey söyledim mi?

Karagöz — Ne dedin ya?

Hacivat — Bari tane tane söyleyeyim de anla: Kapa...

Karagöz — Peki, kaparım.

Hacivat — Site!

Karagöz — Bana bak, Hacivat. Ağzının içinde bir şeyler yuvarlıyorsun, karışmam, sonra bozuyoruz ha!

Hacivat — Neye bozuyorsun, Karagöz?

Karagöz — Kötü lâkırdıya gelemem!

Hacivat — Vah Karagözüm. Çok eski kafalı kalmışsın. Dünya gidişine hiç ayak uydurmuyorsun! Ben sana kötü lâkırdı söylemedim. Söylemedim ama, söyleyirsem de ne çıkar?

Karagöz — Ne demek ne çıkar?

Hacivat — Öyle ya, ne çıkar? Senin benim gibiler değil, koskoca mevkilere geçmiş, koskoca adamlar birbirlerine neler söylemiyorlar da yine gücenmiyorlar! Seninle ben, aramızda nemizi paylaşamıyoruz? Beş para etmez kırk yıllık köhne dostluğumuzu mu?

Karagöz — (Düşünür) Bu işin elbette bir hikmeti var, Hacivat! Dedğin gibi de olsa, ben yine kendime kötü söyletmem!

Hacivat — Benimki kötü söz değil!

Karagöz — Ya nedir?

Hacivat — Terim!

Karagöz — Ne?

Hacivat — Terim!

Karagöz — (Mendilini çıkartıp uzatarak) Al, sil bari!

Hacivat — Neyi silleyim?

Karagöz — Terini!

Hacivat — Karagözüm, terliyim demedim, terim, dedim!

Karagöz — İyi ya, işte hepsi bir kapağı çıkar?

Hacivat — Oof, Karagöz, sıkıyorsun!

Karagöz — Ulan demindenberi bir lâfı kırk kalıba sokmadan söylemiyorsun da, yine seni sıkan, terleten benim öyle mi? Seni gidi yalancı, müstebit seni! Seni gidi müzevir, münafık, müfsit seni!

Hacivat — (Sevinçle ellerini çırparak) Aman Karagözüm, ben şimdi yapacağımız işi buldum. Sende büyük bir istidat keşfettim!

Karagöz — Bende ne cevherler var ama, meydana çıkmasın felek müsaade etmedi!

Hacivat — Öyle ise, söylerim müsaade eder, çok eski ahababıdır!

Karagöz — Kim?

Hacivat — Felek!

Karagöz — Hangi felek?

Hacivat — Burhan Felek!

Karagöz — Hacivat, bu sefer de ben mi sana meramımı anlatamıyacağım? Felek müsaade etmedi, yani talih müsaade etmedi, demek istiyorum. Sen bende ne keşfettin, onu söyle!

Hacivat — Çok büyük bir istidat!

Karagöz — Anladık ama, hangisi? Bende istidat çok!

Hacivat — Sahi mi, Karagöz, neler var, say bakayım!

Karagöz — Bir defa iyi ahçıyım. Bir dolma yapayım, parmaklarını yersin!

Hacivat — Yapma, öyleyse!

Karagöz — Neden?

Hacivat — Parmaklarım bana lâzım!

Karagöz — Yaptığım yok ya, zaten... Söz gelişi öyle derler. Ya ni birinci sınıf aşçıyım!

Hacivat — Onu geç, sonra?

Karagöz — Sonra, dikiş dikeirim!

Hacivat — Bir eski şalvarım var, gönderiyim de tornıstan ediver!

Karagöz — O kadar da değil! Ama istersen.. (Avucunu göstererek) kıcına bir yama yapıştırırım!

Hacivat — Onu da geç öyleyse, sonra?

Karagöz — Sonra, iyi çamaşır yıkarım!

Hacivat — Onu da geç! Şimdi

makinesi var, para etmezsin!

Karagöz — Ulan, kendimi satılığa çıkarmadım, istidadımı anlatıyorum!

Hacivat — Anladık, sonra?

Karagöz — Nakış işlerim, biraz da saz tıngırdatırım!

Hacivat — Aman, Karagözüm. Ben sende bir şey daha keşfediyorum!

Karagöz — Ne keşfediyorsun?

Hacivat — Sakın sende bir cin siyet bozukluğu olmasın?

Karagöz — Cinsi bozuk, sana derler. Ağzını topla. İnerim beynine ha!

Hacivat — Yanlış anlama! Yani, erkek gibi görünen kadın olmayasın? Böyle pek çokları var!

Karagöz — Hadi be oradan!

Hacivat — Bir küçük ameliyatla asıl cinslerine dönüyorlar. Gel seni Nümune hastahanesine götürerim, bir küçük ameliyatla şu yalancı erkeklik derdinden kurtul!

Karagöz — Ah, nerede o günler, Hacivat, nerede? Ama, bu yaştan sonra kadınlık da para etmez!

Hacivat — Öyle deme, bak elinde ne hünerlerin var?

Karagöz — Sade hünerle olmaz, gençlik de lâzım!

Hacivat — Karagözüm, daha şimdiden kendini naza çekme! Kadından olduktan sonra eğer istersen ben seni imam nikâhiyle alırım!

Karagöz — Vay utanmaz herif vay! Bunca yıllık arkadaşına, bak ne teklif ediyor?

Hacivat — Zorla değil, gönül rızasıyla!

Karagöz — Acaba bin gönlüm olsa bir tanesini sana verir miyim?

Hacivat — O kadar da hor bak ma, bugüne bugün ben, bizim neslin (jön prömiye) si sayılırım!

Karagöz — O ne demek?

Hacivat — Yani âşık!

Karagöz — Hadi oradan bunak sırtışık! Şimdi bu saçmaları bırak da Hacivat, sen bende ne istidat keşfettin, onu söyle!

Hacivat — Büyük bir siyasî istidat!

Karagöz — Ya, bak bu tarafımı ben de bilmiyordum! Nasıl keşfettin?

Hacivat — Siyasî dil kullanma sını biliyorsun!

Karagöz — Ooo, evvel Allah, lâfa geldi mi, yaparım!

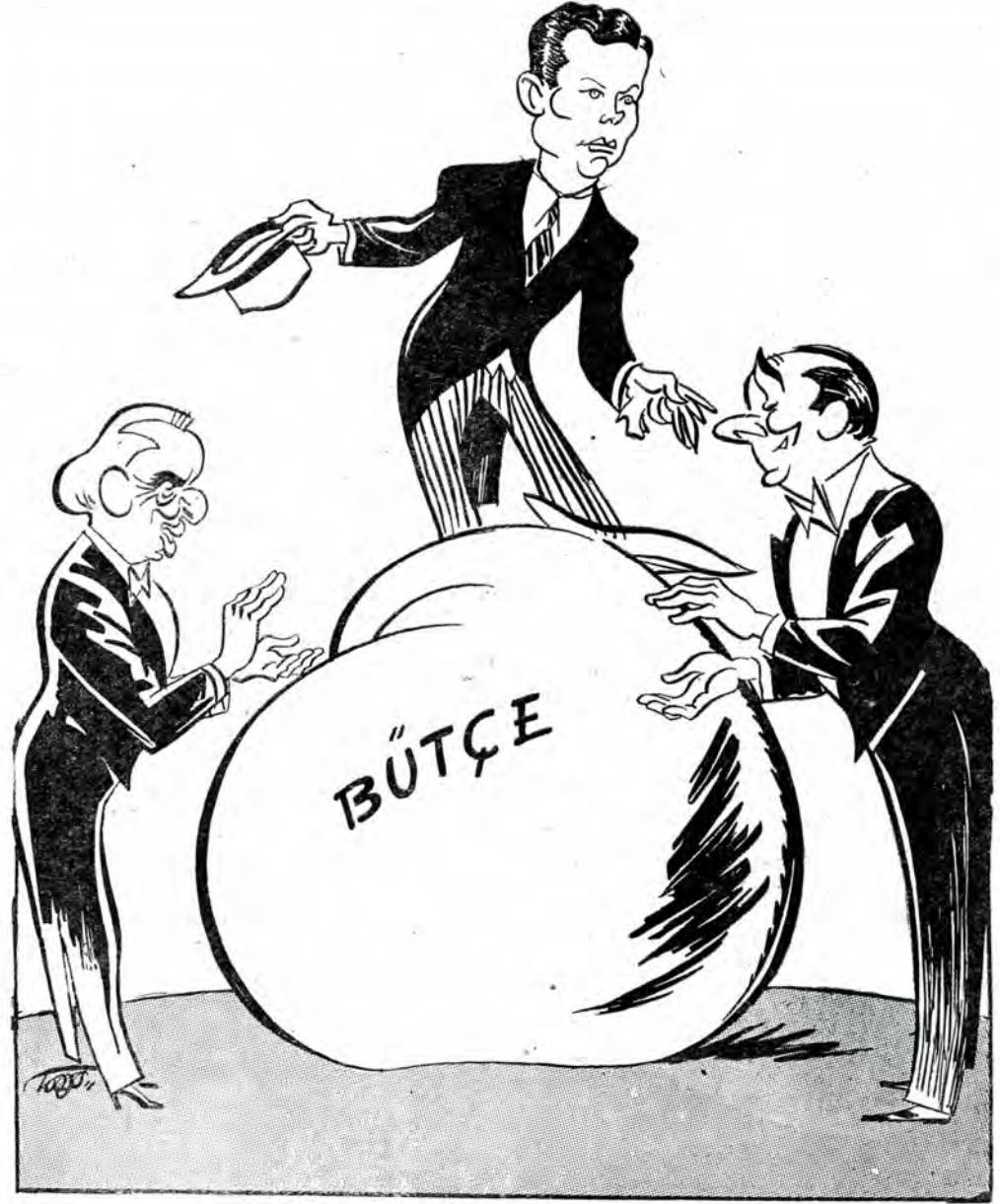
Hacivat — Aradığımız işi ulduk öyleyse!

Karagöz — Ne yapıyoruz?

Hacivat — Gazetecilik!

Karagöz — Hoppala! Ulan, ikimiz de kara cahiliz! İmâmımız bozuk, malumat yok, kitabet sıfır. Ne yazacağız da ne okutacağız?

Hacivat — Yeni usul gazetecilikte bunların hiç biri istemez?

— Bravool! —

Karagöz — Nasıl yapacağız?

Hacivat — Biz söyleyeceğiz, daktilo yazacak, mürettip dizecek, muhahhîh tashih edecek, makinist basacak. Gazete çıkacak, oldu bitti!

Karagöz — Ya, satılmaz, zarar ederse?

Hacivat — Satılmasına lüzum yok. Resmî ilân buluruz!

Karagöz — Hadi, hepsine peki! Gazete neredê?

Hacivat — Ay, sen bizim gazetemiz olduğunu bilmiyor musun?

Karagöz — Yooo!

Hacivat — Yazıklar olsun sana! Adın Karagöz de, Karagöz gazetesinden haberin yok!

Karagöz — Ha, şu Meşrutiyette eski Bahriye muhasebecisi Fuat beyin kurup, Mahmut Nedim beyin de başmuharrirliğini yaptığı Karagöz gazetesi mi? Allah rahmet eylesin, ikisi de öldü. O, hâlâ çıkıyor mu?

Hacivat — Çıkıyor ya!

Karagöz — Kim çıkarıyor?

Hacivat — Halk partisi?

Karagöz — Ne münasebet?

Hacivat — Sahipleri ölünce vârisler bir şirket kurmuşlardı. H. Partisi şirketin yüzde elli bir hissesini ele geçirdi, çıkartıyor?

Karagöz — Öbür hissedarlar ne yapıyor?

Hacivat — Avuçlarını yalıyorlar!

Karagöz — Behey Allahın sersemi, bunca yıldır hissedarların yüzde kırk dokuzuna zırnık koklatmıyan bize metelik mi verir? Sen de bunu iş diye bana söylüyorsun! Gevezeliği bırak da Hacivat, bulacaksan ciddi bir iş bul!

— Beşinci faslın sonu —

ANLAYIŞ

Biyoloji öğretmenini Sacit Öncel, çocuklarından birine sordu:

— Söyle bakayım oğlum ne derler ona?

— Neye efendim?

— Hani insanın başında bulunur, ufak ufak, beyaz beyaz... (sırır!)

Çocuk hemen cevap verdi:

— Dış efendim!

MALIN İYİSİ

İki arkadaş, kuliste birbirlerine tesadüf ettiler.

— Yeni bir daktilo almışsın di ye duydum, dedi biri.

— Evet.

— Bari çabuk yazabiliyor mu?

— Bilâkis birader, gayet yavaş yazıyor...

Öteki içini çekti:

— Kâfir, dedi, bilirim, talihli sendir!

Yetkili zat — Kömür satışlarını tanzim edemeyince, havaları tanzime karar verdik!...

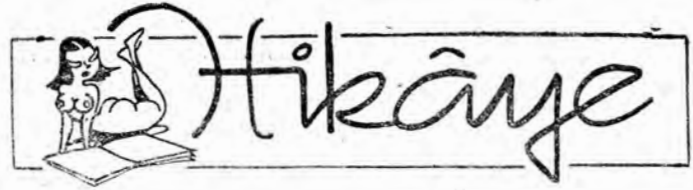
Kırk da...

Başhekim olmuştu. Tımarhane-deki hastaları teftişe çıktı. Biri: — Aman, dedi, doktor, başımıza başka birini tayin edecekler diye korkuyorduk vallahi...
Doktor:

— Benden memnun musunuz? Dedi. Hasta güldü:
— E, tabii değil mi ya... Biz kırk kişiyiz, kırkımız da birbirimizi biliriz!..

— Süratli ve düzgün yazıyorsunuz. Ämma, daha, iyi bir daktilo olduğunuzu ispat etmiş sayılmazsınız!...

Büyük Sır

Nuri Nursuz polis teşkilâtı için bir muammaydı. Nuri şehirdeki her yankesicinin, dolandırıcı ve hırsızın candan dostuydu. Bununla beraber şimdiye kadar kendisi hiç bir kusur işlememiş gibiydi. İradı yoktu, çalışıyordu, buna rağmen hali vakti yerindeydi. Bütün bunlar da polisleri yakından ilgilendiriyordu tabii.

Arkadaşları birer birer ense-lenirken Nuri alını açık geziyordu. Ona en ufak bir suçun gölgesini isnat etmek imkânsızdı.

Komiser Sami Sert bazan Nuri'nin sırrını belki de asla öğrenemeyeceğini düşünür ve üzülürdü. Fakat üzüntüsü boşa çıktı. Günlerden bir gün öğrendi. Maamafih bu onun için bir şeref sayılmaz. Zira büyük sırrı ona başkası açıkladı.

Küçük çapta bir dolandırıcı olan Dolap Necdet karakola bir şikâyetle bulunmağa gelmişti. Dolap ufak tefek, gençliğine rağmen ceviz gibi buruşuk, tuhaf bir adamdı. Birbirine yakın, çipil siyah gözleri öfke fırtınalarıyla tutuşmaktaydı.

— Bizim Nursuz'dan şikâyetim var, komser abi, diye söze başladı.

Son derece bezgin olduğu beliydi. Kendini tutamıyarak:

— Artık bu kadarı fazla! diye köpürdü; bu sefer çok ileri gitt! Arkadaşlığın şanına yakışmaz bu!

Samî Sert memnuniyetle ellerini uğuşturdu. Nursuzun sırrını öğrenmenin tam zamanı gelmişti.

— Sırası gelmişken sorayım, Necdet, dedi, şu Nursuz neyle geçinir kuzum Allahşkına?

Dolap komiseri istihfafla baktı. Yere tükürecek gibi yaptı. sonra vazgeçti.

— Gücenme ama, komser abi, siz aynasızlar hani pek saf oluyorsunuz, doğrusu. Nursuz Nuri bizim «perde» mizdi.

— Perde mi?

— Yani çocuklardan biri biraz iş çıkarmak istedi mi Nursuz ona perde olur. Senin anlayacağın herkesin gözünü kendine çeker. Meselâ birisi biraz yankesicilik yapacak değil mi, Nuri aynı tramvay veya otobüste bayılma numarası yapar. Ya-hut yanındakilerle hafif bir münakaşaya tutuşur. Herkes onunla meşgulken beriki işini rahat rahat yapar ve sıvışır. Nursuza da kârdan komisyon verir. Nuri'nin «perdelik» san'atinde bir sürü oyunu vardır. Meselâ canı-na acımayıp yerlere düştüğünü

bile bilirim. Doğrusu usta adamdır. Ama dedim ya, bu sefer pek ileri gitti artık.

Samî Sert meraklanmıştı:

— Anlat bakalım, ne oldu?

— Karımı biliyorsun ya, Aliyeyi? Aliye beni bırakıp kaçtı. Onu ne severdim bilirsin. Böyle bir şey yapacağı hiç aklımdan geçmezdi!

— Vah vah, üzüldüm, Necdet. Hiç şüphelenmedi miydin?

— Yoo! Son zamanlarda Nursuzlara sık sık girip çıkıyordu. Ama Nursuzdan şüphelenmedim. Zira karısı Binnazı bilirsin. Göz açtırtmaz kocasına. Ben de bizim karı Binnaz'la çok iyi ahabap zannediyordum. Ne işler döndüğünü bilsem şıfırtıyı eve kilitlerdim. Çoluk çocuk perişan olduk, komser abi. Sonra Aliye-yi ne severdim bilirim. Haberim olsa bir çaresine bakar kaçmasını mutlaka önlerdim.

— Demek senin burnunun dibinde Nursuzla kaçtı, öyle mi?

Dolap Necdet öfkeyle sarı dişlerini gıcırdattı.

— Ne münasebet! Senin Nursuz bu sefer aynı oyunu bana oynadı. Bir başkası için «perdelik» yaptı. Ben Nursuzlara girip çıkıyor sanırken Aliye meğer Nursuzun ağabeyi ile mercimeği fırına vermiş. Onunla kaçtı!

Hüsniye KURUNTU

Gemisini Kurtaran Kaptan

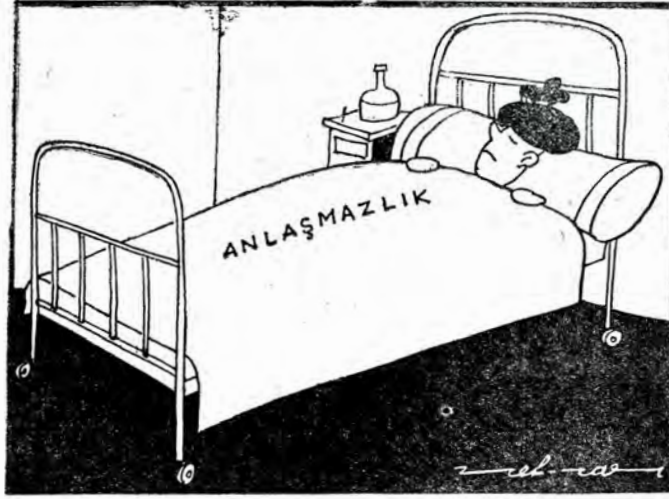
Dünyayı gezip dolaşmak, Amerikaya, Atinaya, Parise, Münih, Hindistana gitmek, gezip tozmak Doğan Nadi'nin inhisarında değil ya... Ben de kalktım, gemisini kurtaran kaptanı görmek üzere İzmir'e gittim. Kaptan Kurt Karlsen'le orada görüştük.

— Nasılsın kaptan? Türkiye'ye geldiğine memnun musun? diye sordum.

— Memnun da söz mü? diye güldü. Meğer dünyanın en görülecek memleketiymiş burası..

— Ya? Memnün oldum. Ne bakımlardan beğendiniz Türkiye'yi bakalım?

— Vallahi sayıp dökmekle biter tükenir gibi değil benim gördüğüme göre..

Siyaset dünyasında şimdilik tedavisi mümkün olmayan bir hasta..

— Meselâ, meselâ?

— Meselâ, kendi sahamdan bahsedeyim. Bir kere ben kendimi kaptan zannederdim ama, aldanmışım. Sizde ne cevherler var beyim, ne cevherler. İnsan kendinden utanıyor, kaptanım diye ortaya çıkmağa... Meselâ, biz altımızda koskoca teknelerle Atlantiği aştık mı, bu bir başarı sayılıyor. Fakat sizin körfez vapurlarınız, sonra o İstanbul'da işliyen şehir hatları sefi-

neleri, ki resimlerine bakılırsa hepsi Nuhun gemileri, kaptanlarına beynelmîl şöhret kazanıracak şeyler... O gemilerle bir sefer yapmak, bizimkilerle onbeş sefer yapmağa bedel... Maşallah, bunları başarıyorsunuz. Sizin en büyük talihsizliğiniz, dünyanın sizden haberi olmayışında. Sizde ajans filân yok mudur?

Utandım:

— Yoktur! dedim.

— Sonra alelade kayıklarla ikide bir Atlantiği aşan gençlerin var. Başka işi gücü olmayan böyle amatör ruhlu macera düşkünleriniz varken nasıl denzcilikte şöhret yapmamışsınız şaşılacak şey... Sözüm meclisten dışarı, benim adım Kurt. Halbuki sizde ne kurtlar varmış, ne kurtlar... Gemisinde ekâbire bir ziyafet verip balıkçı gemisi diye koskoca kotrayı bedava gümrükten geçiren deniz kurtları mı istersin; dünyanın en büyük limanlarına hiç ücret vermeden gemisini gümrükten, limandan kurtaran kurtlar mı!.. Bunları duydukça, doğrusu kendimin âciz bir talebeden başka birşey olmadığımı anladım. Siz beni tebrik edeceğinize, müsaade edin de ben sizin kurtlarınıza tebrik edeyim...

İçimi çektim:

— Maalesef imkânsız, dedim, çünkü o kurt, gemisini kurtaramadı, şimdi kafeste!

— İstanbul Muhabiri —

Yukarıdaki deli — Yok azîm ben bu zamanda tımarhaneden kaçacak kadar delirmedim!..

DEDİĞİNİ YAPMIŞ

Avukat Halûk Eczacıbaşı'ya bir dâvacı gelmişti:

— Tüccar Keramet bey aleyhine alacak dâvası açacağım; dedi.

— Alacağınızı daha evvel istediniz mi kendisinden?

— Evet, istedim.

— Ne dedi?

— Cehenneme git, dedi; ben de buraya geldim...

KURTULUŞ YOLU

Hem yaşlı, hem çirkin, hem de övünge bir kadındı. Bir toplanıda yine nöbeti tutmuştu:

— Aman dünya ne ahlâksız olmuş... Buraya gelirken iki, üç de likanlı yine peşime takıldı...

Altan Karındaş, anlamamazlıtan geldi:

— Aman hanımfendi, dedi, so-kağa çıkarken ne diye üzerinize kıymetli taşlar takıyorsunuz?

SIRAYLA

Orhan Karaköse, Suadiyedeki evinin önünde, spor arabasının altına girmiş, harıl harıl temizlik yapıyordu. Üçüncü Ağır ceza âzalarından Fehmi Çağlı:

— Maşallah maşallah, dedi, demek arabayı sen temizliyorsun ha?

Orhan Karaköse inilti bir sesle cevap verdi:

— Sırayla tabii. Alırken de o beni temizlemişti!..

— Memleketimizin en büyük sanatkârı...

— Yaaa... Kıymeti biliniyor mu bari?..

— Hayır daha ölmedil...

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI!..

Sersem

Hayri Tezdoğan, âlim değildi. Bir şirkette küçük bir memurdu. Buna mukabil son derece dalgındı. Ama nasıl? Tasavvur edilemez. Onda dalgınlık, sersemlik derecesini bulurdu. Hani meşhur bir âlime maledilen bir iki dalgınlık hikâyesi vardı ya? İşte onlar, Hayrinin başından geçmiş şeylerdir. Ama, kendisi meşhur olmadığı için bu güzel şeyleri meşhurlara malederler. Canım hatırlamadınız mı? Hani Hayrinin bir kedisi vardı da, kapının altından rahat rahat girip çıksın da her seferinde kalkıp kapıyı açmasın diye, büyücek bir delik açtırmıştı. Sonra kedi, yavruladı. Bunun üzerine Hayri, bir de yavrusu geçsin diye ufak delik açtırdıydı. Herkes, hattâ a. lay ettiydi, büyük delikten sanki küçüğü geçemez mi diye... Bir keresinde, Hayri evde çalışıyordu. Karısı, tepsi içinde yemeğini önüne koydu. Hayrinin bir arkadaşı da vardı. Bir iki kere onu çağırdı, gel yemeğini ye diye... Sonra kendi yedi, ona da bıraktı. Derken Hayri kalktı, arkadaşı gittikten sonra yemeğe oturdu. Bir de baktı ki, yarısı yok. Besbelli yemişim diye tepsiyi geri yolladı...

Zavallının başına bu yüzden gelmedik dert mi kalmıştır? Ama neylesin ki, sersemliğinin ya ni âlimâne tâbiriyle dalgınlığının önüne geçemiyordu hiçbir

suretle... Farzedelim ki karısı ona bir şey ısmarladı... Deftere not etmek, parmakdan yüzük değiştirmek, mendile düğüm atmak, hep tesirsiz tedbirler oluyordu. Deftere bakmayı unutuyor, yüzüğü ters takmışım yine deyip öbür eline geçiriyor, mendili kim düğümlemiş acaba yolculu hayran hayran düşüncelere dalyordu. Akşam olup da şirketten eve dönünce asıl felâket başlıyordu o zaman...

Bir keresinde, evin yolunu unutmış, rastladığı bekçiye:

— Hayri Tezdoğan'ın evi nerede? diye sormuştu da adamcağız:

— Canım, Hayri bey sizsiniz ya beğim? deyince:

— İlâhi bekçi baba, ben biliyorum kim olduğumu, sana evimi soruyorum! deyip yürümüştü. Bir keresinde de, tesadüfen şapkasını giyen bir arkadaşına, şirketten çıkarken, meşhur Hebenneka'yı güldürecek bir bön-lükle:

— Yahu, başındaki şapkaya bakılırsa sen Hayri Tezdoğan-sın... Ama ben kimim? demiş, âlemi kendine güldürmüştü. Artık anlarsınız ondaki dalgınlığın derecesini...

Hayri Tezdoğan, şirketin memuruydu ama yalnız oradan aldığı maaşla, Ticaret Odası endeksine göre bile geçinmesi imkânsızdı. Onun için, akşamları eve gelip yemeğini yedikten sonra hemen fırlar, bir matbaanın muhasebe işlerini, defter kayıtlarını tanzim etmek üzere Bâbiâlinin yolunu tutar, gece yarısına doğru eve dönerdi. Ancak böylelikle karısının arzularını yerine getirmek imkânını buluyordu. Sade para kazanmakla çgil elbet...

Hayrilerin bir de kapı karşı komşuları vardı: Murtaza beyler... Bu Murtaza bey, keyif ehli bir adam olmakla beraber, es-

ki tertip, mahalle namusuna önem veren kişilerdendi. Okadar ki, mahrem hususların daima mahrem kalmasını tercih eder, kol kırılır, yen içinde derdi. Murtaza bey, son zamanlarda fena halde işkillenmeğe başlamıştı. Öyle ya, yetişkin kızı vardı, oğlu vardı. Böyle sahnelere alışık değillerdi. Oturma odaları, tesadüf bu ya, Hayrilerin ya tak odalarına bakıyordu. Orada görülenlerin gençler tarafından, hele büyüklerin yanında görülmesi asla caiz olamazdı.

Bir akşam kendine cesaret vermek için azıcık kafayı tutsüleyen Murtaza bey, Hayrinin yolunu kesti:

— Komşu, dedi, seninle iki lâf edeceğim azıcık...

— Ben sizin komşunuz muyum?

— Evet Hayri bey, kapı karşı oturuyoruz ya beş senedir...

— Ya? Şerefyağ oldum efendim. Buyrun, emredin...

— Estağfurullah... Sadece bir istihdamda bulunacağım. Ama ne tarafından başlayacağımı bilemiyorum efendi...

— Ne tarafından emrederse-niz başlayın efendim...

— Sizin yatak odanızdan bahsedecektim de...

— Ya... Benim yatak odamda ne var?

— Efendim, biz evcek geç yemeyiz. Saat dokuzda filân otururuz daha. Halbuki zatîâliniz refikanız hanımefendiyle o saatte hemen yatmağa gidiyorsunuz. Perdeleri örtmek de dalgınlığınıza geliyor herhalde...

Çocuk çocuk, olmayacak sahnelere şahit oluyorlar efendim...

— Yani ne yapalım, karanlıkta mi yatalım?

— Hayır ama, hiç değilse perdeleri indirseniz...

— A, hayhay, olur efendim, unutmayız bir daha...

Çaresi

Okuyucu Cemal Kâmil Göneng, son derece kazaktı. Dilediği zaman, dilediği saatte evine döner. Bir gün, Necmi Rıza Ahiskan, her kesin içinde bunun sırrını sordu: — Yengemiz hiç ağzını açmaz mı? Sana bağırıp çağırılmaz mı, geç döndüğün zamanlar? Konu komsuya karşı ne yaparsın ya-hu?

Cemal Kâmil sakın sakın izah etti:

— Bağırır ama, ben de Sabâdan bir gazel tuttururum, kimse anlamaz bile ne olduğunul..

Hayri, memnun, eve döndü. Karısına, nasılsa unutmadı:

— Aman, bak, dedi, ben saat dokuzda yattığımı unutmuşum. Komşu hatırlattı. Meğer pek erkenmiş. Bir de ışığı, perdeleri açık bırakıyormuşuz... Rica ederim, bir daha perdeleri çekmeği unutmayiver sakın. Bili-rsin, ben dalgınlımdır...

Yemeği yediler. Hayri her akşamki gibi karısına sordu:

— Saat sekiz buçuk oldu mu karıcığım?

— Evet...

Sonra yine her akşamki gibi:

— Aman matbaaya geç kalmıyayım! deyip çıktı gitti. Karısının neden o akşam sapsarı olduğunu dahi, dalgınlıkla, farkedememişti!

HİKÂYESİ

NEZAKET

Yeni bir apartmanda oturuyorlardı. Komşuları dehşetli çivi me raklısıydı. Her gün, kıyamet gibi çiviler çakarak duvarları delik deşik ediyorlardı. Hem de temel çivileri. Şimdiki apartmanların duvarları, mukavvadan kalın olmadığı için, çivilerin sivri uçları birer parmak, onların tarafına çıkıyor du. Bir gün ressam Eren Eyüboğlu, kat komşusunun kapısını çaldı. Onu görünce komşunun aklı başından gitti:

— Ah, dedi, yoksa çivi çakmak la sizi rahatsız ettik, onu söylemeğe mi geldiniz?

Eren Eyüboğlu nezaketle:

— Hayır, efendim, dedi, acaba çivilerin öbür uçlarına tablo asa bilir miyim diye müsaade istemeğe geldim!

KAFA MESELESİ

Kahvede, meslek münakaşasına dalmışlardı. Birbirine:

— En zor iş, kafa işidir, diyor du, ben nelerle hayatımı kazandım, ne güçlüklerle...

Sordular:

— Yazar mısınız?

— Hayır, berberim!

TAVSİYE

Doktor, soruyordu:

— Tavsiyemi tuttunuz mu? Cam açık mı yatıyorsunuz geceleri?

— Evet.

— Öyleyse romatizma ağrıları nızdan eser kalmamıştır...

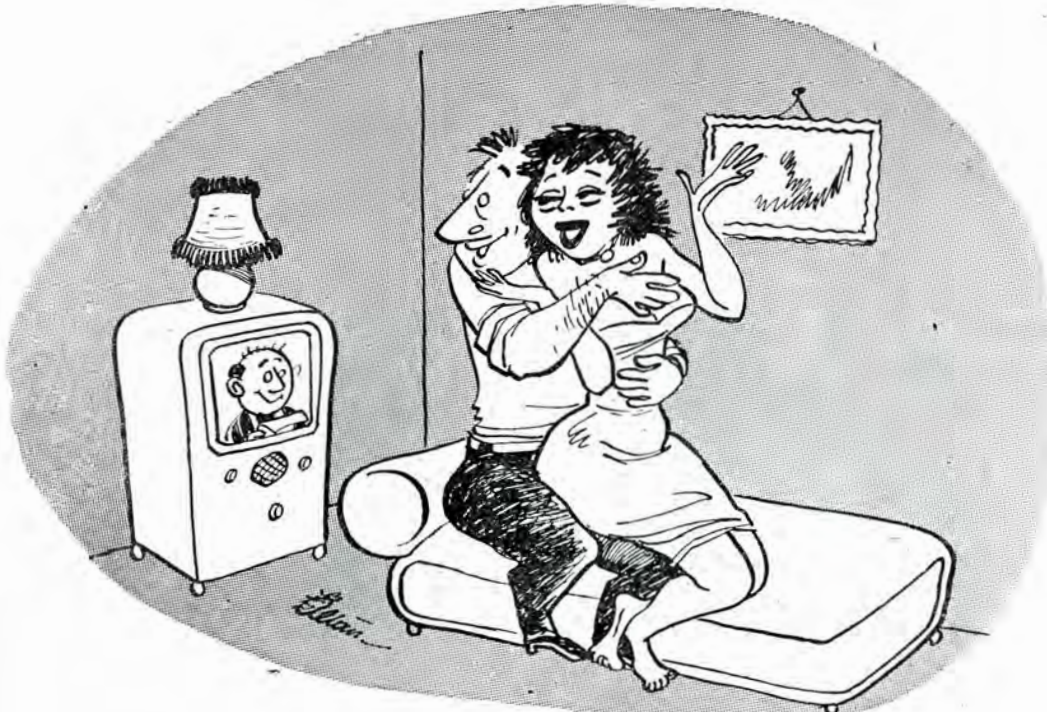
Hasta boynunu bükte:

— Onlar yerinde duruyor ama doktor, bizim ev eşyasından eser kalmıyacak bu gidişle!..

TÜCCARI.

MEDENİYETİN FAYDASI :

Televizyondaki adamın karısı — Kocamın ürpertiyle korktuğu şeyi bana gösterdi, rahat rahat sevebiliriz!

ELBETTE ÖYLE

Semahat, Süheylâya yeni nişan- lısından bahsediyordu:

— Aman ne cömert çocuk bil- sen, ne cömert... Şu nişan yüzüğü me bak bir kere... Gören bayılıyor âdeta...

Süheylâ acı acı güldü:

— Elbet bayılır... Galiba habe rin yok. Ben bile, geri verirken az daha bayılacaktım!

SÖZ, SENET

Kadın, gayet sık bir bilezik alı- yordu. Ama pek de pahalıydı. An laştıktan sonra fiyat üzerinde, ku yumcudan garanti istedi:

— Söz mü? Şayet kocam beğen mez de iade ederse geri almak yok hal!..

İYİMSER

— İşler nasıl? diye sordular.

— İyi.

— Nasıl olur yahu?

— Yani geçen seneye nazaran fena ama, gelecek seneye nazaran iyi işte...

Rusların elindeki atom bombası!

YAZISIZI...

Gazetelerden: Bir erkek kadın oldu t
Koca — Bir kadın olayım da gör... Bak sana neler yapacağımı!

Korede askerler arasında Pin-Up modası aldı yürüdü:
YİRMİNCİ ASIRDA HAREM

Miyop — Vay Apticliğim... Yüzünü gören ne olsun?

— Hay Allah! kahretsin, kim bu sokağa su döken utanmaz!

Avrupada teşhir edilen sanat sergimiz!

— Su sarıysın güzel kim?
— Tonmadın mı? Geçen sene, kıt esmer nişanmış...

Ölüm Yıldönümünde

Geçen cuma, Cemal Nadir'in ölüm yıldönümü idi. Bir an dirilivermeliydi üstat. Bütün bir kış yağmayıp yağmayıp da tam mezarının açılış gününde bastıran tipiye, göz bebeklerinin acı istihzasiyle bakar, kim bilir nasıl bir söz ve çizgi nüktesi yakalardı.

Asri Mezarlık kapısında, fu kara cenazesine; «— Kes bir paradi!» diyen Cemal Nadir'den bunu da beklemek hakkımız olurdu.

Aradan geçen altı yıl, Cemal Nadir'i hâlâ öldürememiştir. Bunu küçümsemeyiniz: Bizim caddede gazete kâğıdı, yaşlıların bile kefeni oluyor.

Cemal Nadir, yalnız el değil, göz ve kafa idi: Görürdü ve düşünürdü. Onun karikatürdeki

— Ekski olmasınlar, eti beş on kuruş ucuzlatılır diye teşekküre gidiyorum...

— Belediyeye mi, kasaplara mı?

— Hayır, uskumru ile istavritler!..

henüz erişilemeyen üstünlüğü nü, yalnız zekâ, yalnız istidat üstünlüğü sanmayınız. Daha çok kültür üstünlüğüdür.

Onu hürmet ve rahmetle anan Akbaba, eserlerine ayırdığı bu sayfaya, eski bir yazısın dan parçalar da alıyor. Okuyu cuyu, zeki bir görüşle sınıflara ayıran bu makale, Cemal Nadir'in manevî değerinden bize haberler vermektedir.

Akbaba

Eserlerimize her gün not vermek lütfunda bulunan okuyucular arasında, benim sezişime göre, üç çeşid dikkatli insan var:

1 — Bir bakışta eserin mânasını kavrayıp güler, geçer!

— Nasıl, evlilikten memnun musun kızım, yoksa kocanla kavgaya başladın mı?..

— Hayır, daha kış modelleri gelmedi!..

Bu tip dikkatlilere iş adamları, yolcular ve bilhassa kadınlar arasında rastlanır!

2 — Eserin mâna ve nüktesi ni gereğince anladıktan sonra onu kaldırıp bir kenara atmaz. Dakikalarca üstünde durur... düşünür... âdeta esere ameliyat yapar!... Eser sahibinin aklından bile geçmiyen mâna ve imâları o, çizgi ve kelimeler arasında arar!... Fakat garibtir, bazan bulur da!..

Bu tiplere de koleksiyon meraklıları, sanat amatörleri, işsiz, hazır yiyciler arasında rastlanır!..

3 — Bunlar hepsinden yaman dır. Hem birinciler gibi bir bakışta eseri kavrarlar; hem ikinciler gibi eserin üzerinde durup olmadık mânalar çıkarırlar, hem de, fazla olarak, ellerine kalemi, kâğıdı alıp ve üstüne on bir kuruşluk da posta parası

verip eser sahibini sual yağmuna tutarlar!..

Meselâ: «Aziz üstad, diye yazarlar, falanca karikatürünüzdeki ağacın üstünde bir kuş var, onu falanca zata benzetmekle ne kadar isabet buyurmuşsunuz!»

Oysa ki, siz eserin mânasını tamamlamak için karikatürde mâsûm bir ağaç ve bir de mâsûm kuş çizmekten başka bir şey yapmamışsınızdır!..

Dikkatini daha ileri götüren bir okuyucu da «işittiğime göre siz gülmeyi çok seven ve çok gülen bir kimse imişsiniz. Böyle olduğu halde adınız neden Nadir Güler?» diye sorar.

Yine bu üçüncü kategoriden bir okuyucum dikkat ve merakını tatmin etmek için mektup yazmayı da az görmüş olacak ki bir gün karşıma çıktı:

«Sen, dedi, çalıştığın gazete-

den ne alıyorsun?» «Aylık» dedim.. «Ne kadar?...» «Şu kadar!» «Peki gazete her gün ne kadar basıyor?» «Bu kadar!» Sayın okuyucumun tüyleri diken diken oldu: «Yahu, dedi, aldatıyorlar seni bu Bâbüâli caddesinde!..» «Neden?» diye bu sefer ben merakla sordum: «Tabii aldatıyorlar, dedi, hesaplasana bir kere: Her gün oturup şu kadar bin gazeteye karikatür çizdiğin halde bu kadar aylık alıyorsun. Tanesi kaçta geliyor biliyor musun? Tam 17 paraya!..»

Dikkati çok, fakat gazete bas-kısı ve klişe tekniği hakkında bilgisi hiç yok olan bu iyi yürekli vatandaşa durumun bu kadar korkunç olmadığını anlatıp yatıştırmak için tabii epeyce nefes tüketmek icab etti!

İşte bu üçüncü tip okuyucuların ekseriya birleştikleri soru şudur:

«Üstad, nereden buluyorsun bu mevzuları Allah'aşkına?..»

(Üstad lâfını kullandığım için özür dilerim. Zira bizim Ankara caddesinde «üstad» «bay» yerine geçer. O kadar da çok ve kolay kullanılır!)

Okuyucuların ekseriye'le bir leştikleri bu soru gerçekten ö-

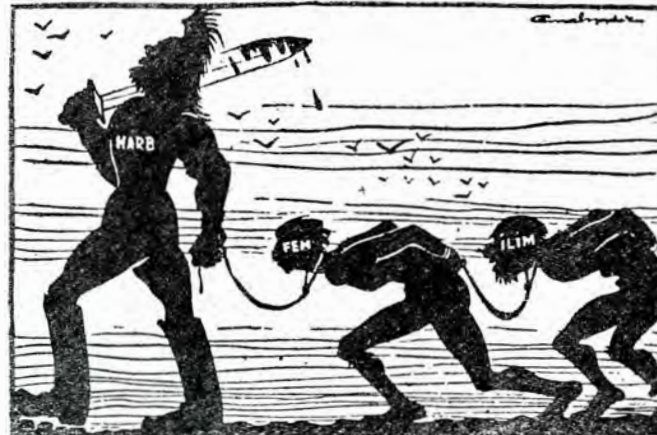
Kendi fırçasıyla Cemal Nadir ve Amcabeyll..

nemli, gerçekten dikkat ve merak çekici bir meseledir. Fakat bu meseleyi, çok kere yine okuyucular, kendi aralarında çözmeğe kalkarlar:

«Zahir çok geziyor da çok görüyor!» Yahud «Besbelli çok okuyor!» Yahud da «Belki çok konuşuyor!» ve nihayet çok yemeğe, çok içmeğe, çok uyumağa, hattâ çok rüya görmeğe kadar çeşitli tahmin ve hüküm yürütürler!

Gerçi çok okumanın, çok gezip görmenin bir zekâ ekzersizi olduğu muhakkaktır. Fakat dün ya ve cemiyet olaylarında zekâyı kamçılayan bir kudretin, bir münebbihin bulunduğu da unutmamak lâzımdır. Ve böyle olduğu içindir ki bizler, elde kalem, gözler ufukta, kafiye düşünen şair taslakları gibi mevzu düşünmekten ziyade «kendinden komik» hâdiseleri kâğıtlara çizivermekten başka bir şey yapmayız!..

Cemal Nadir

İki HARP ESİRİ..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

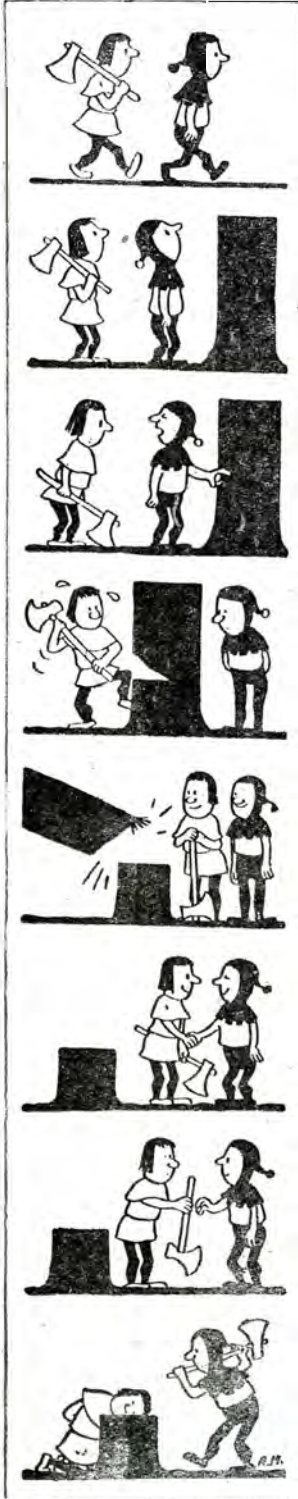

Yahudi Fıkraları

[Aşağıdaki fıkraları, Fransızca «Yahudi fıkraları» isimli kitaptan dilimize çevirdik.]

NASIL GÖMMELİ

Paris'in meşhur antikacıların-

Cellât ve mahkûml.

dan Şalom, uzun bir hastalıktan sonra kalıbı dinlendirmişti.

Ölünün akrabası cenaze aıayı programını kararlaştırmak için, bir içtima yaptılar.

Şalomun küçük oğlu:

— Papayı prensler gibi yomme liyiz. Bunun için beş bin lirayı yözden çıkarmalımız, dedi.

Ortanca oğlu:

— Baba bir tüccardi, işini bilirdi; israftan hoşlanmazdı. O-nu tüccar yibi yömersek daha iyi olur. Bin lira yeter.

Bu defa büyük oğlu lâkırdıya başladı:

— Babayı iç biriniz benim yibi tanımadiniz. Kalabaliyi sevmezdi, hahamları sevmezdi; arabayı, otomobili sevmezdi; kimseye para kaptırmayı sevmezdi; o-nu en sevindirecek şey, fıkralar yibi yömmektir. Yirmi otuz lira ile bu işi bitirmelimiz.

Çocukların ihtiyar amcaları, Levi, onların on binlerce lira miras yemelerine mukabil babalarından cenaze parasını kıskanmalarına fena halde kızdı, şapkasını alıp ayağa kalkarak dedi ki:

— Ben size daha iyi bir yol yos tereyim çocuklar. Ölünün biriniz bir koluna, biriniz öteki koluna yirersiniz. Yürüte yürüte Seine nehrinin kenarında yoturur, atı-verirsiniz yider!

BENİM, SENİN, BİZİM!

Salamonun karısı ölünce, meydana kalan iki çocuğuna bir bakıcı bulmak için tekrar evlenmişti. Aldığı hatunun da birinci kocasından iki çocuğu vardı. Cenabı Hak bunların izdivacını takdis ederek iki evlât daha verdi, oldu altı!

Bir gün Salamon aşağıda otururken, yukarıda bir gürültü, bir bağırıtı işitti. Derhal bakmağa koştu. Avdet ettiği zaman karısı sor du:

— Yürültü ne imiş Salamon?

Salamon:

— Hiç! dedi, senin çocuklarla benim çocuklar bir omuşlar da, bezin çocuklara dayak vermişler!

TEDBİR!

Salamonun biraderi Yasef yaran çapkınlardandır. Geçenlerde bir akşam piyasa eden bir Yahudi kızını yakalayıp parka götürdü. Orada bir kanapenin üzerine oturdular ve Yasef kızı sıkıştırma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SOVYET RUSYADA HAYAT :

Dış yüzü!

İç yüzü!

ğa başladı. Yalnız bu esnada kıza daima iki eliyle kulaklarını tutmasını ve hiç bırakmamasını rica etti:

Avdet edecekleri zaman kız sordu:

— Kulaklarını bana niçin oyle tutturdun?

Yasef:

— Ey dedi, bir takım acı tecrübelerim var... Yeçen yün bezin kariyi boyle okşarken, köpoğ lu cebimden cüzdanımı aşirdi!..

BİR TEKLİF

Salamonun, Mişon isminde bir sarrafa üç yüz lira borcu vardı. Vadesi geldiği halde bu parayı ödüyemiyordu. Mişon ona dedi ki:

— Bezin akrabadan ellî beş ya şında bir kari var. Azacık topal, bir yozü da kördür. Onu ilan ev lenirsen sana çok para yetirir, borcunu odersin, olmaz mı?

Salamon derhal şöyle cevap verdi:

— Kariyi sen al da, üç yüz liranın ust tarafını pay edelum. Ne dersin?

SİFTAH!

Salamon dostu Muizin evine bir gün misafir gitti. Aşağı katta

onu bulamıyanca yukarıya çıktı, ve Muizi bir kapının önünde e-ğilmiş anahtar değiliğinden içeri sini tarassut ediyor gördü. Hayretle sordu:

— Muiz be! Ne yapıyorsun ora da?

Muiz şehadet parmağını dudak larına götürerek:

— Sus, dedi. Bezin kari yıka nıyor da ona bakıyorum...

— Tuhaf be! On beş senedir evlisiniz da karini hiç daha çıplak yormedin mi?

— Çıplak çok tefa yordum. Ama yıkandığını siftah yoruyorum!

SADAKA

Salamon ağır hasta idi. Kurtu lursa, fukaraya beş lira sadaka ver meyi adadı.

On beş gün sonra tamamilen iadei âfiyet etmişti. Dostu Avram onu alıp sokağa çıkardı. Yolda bir dilenciye rastgeldiler. Salamon adağını hatırladı: lâkin yüreği çok sızladı. Beş lirayı birden çıkarıp vermek ağır gelecekti. Avram dedi ki:

— Avram! Beni ilen iki buçuk lirasına bahseder misin ki şu dilenciye şimdi beş papel sadaka vereceyim!

★ BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Diyarbakır: A. B.

Kelkâhyacığım;

Sana üç sualim var. Lütfen bana doğru cevap ver:

1 — Hangi partidensin? Demok rattan mı? C. H. P. den mi? Mill-et'ten mi? Yoksa Köylü'den mi?

2 — Evli misin, bekâr mı?

3 — Nasıl güzeli seversin? Sarı-şını mı, esmeri mi, kumralı mı?

Cevap:

1 — İsmimin icabı, her mesele-ye karışır, her mevzua burnumu sokarım. Ama, bunun bir istisna-sı var: Politika! Çünkü, bu parti-cilik acıip bir şey. İnsan, hangi tarafı dinlerse ona hak veriyor. Tıpkı Nasrettin hoca gibi... İyisi mi, tarafsızlar partisine yazıldım. Bir gazeteciye ve bilhassa benim gibi herkese akıl öğretmeğe kal-kan bir Kelkâhyaya da yakışan budur!

2 — Ah iki gözüm, neye sor-dun bunu?. Yoksa hakkımda ha-yırlı bir niyetin mi var?. Öyley-se avcunu yala... Geç kaldın, geç!

Ben, hem evli sayılırım, hem bekâr. O nasıl şey mi?.. Gel, ku-lağına söyleyim: Nikâhımız kıyı-lalı yirmi sene oluyor. Evliliğimiz nüfus kâğıdında kaldı artık!

3 — Ben, hepsinden çok tabi-atımı severim: Uysal'dır. Her renk ten hoşlanır, esmerden de, beyaz-dan da, kumraldan da...

Ama, dedim ya, hepsine uzaktan merhaba!..

Kelkâhya

TOP BAŞINA!

Balkan harbinde, Selânikli Sa-muel isminde bir Musevi, Yunan ordusunda topçu neferi idi. Fıtra-ten açık göz, zeki olduğu için bir sene zarfında askerlik ve topçu-luğun nazariyatını gayet iyi öğ-renmiş, nişangâhı, endahıtı filân mükemmel bellemişti. Vaktaki Selânik civarında .Samuelin ta-buru harbe girişti. O zaman bölük kumandanı Mihalâki Gazato, kendisini top başına geçirdi ve Samuel' rumca bilmediği için Türk çe kumandayı verdi:

— Hazir ol, Samuel... Nişan-gâh... bin bes yüz elli!

Samuel telâşla topu kurdu, nişanını aldı. Tır itr titremeğe baş-ladı.

İkinci kumanda daha sert ve-rildi:

— Ates!...

Yahudi hemen döndü, yüzbaşıya bir selâm vererek:

— Afedersiniz efendim! dedi, buyun cumartesi... Biz ateş tut-mayız!

SELÂMET

Cilt hekimiydi. Muayene olmak üzere bir kadın geldi.

— Lütfen dilinizi çıkarın...

Kadın dilini çıkardı. Doktor o-nun her tarafını muayeneden ge-çirdikten sonra reçete yazmağa oturdu. Kadın, yorulmuş olacak ki sordu:

— Doktor, hâlâ dilim dışarıda mı kalacak? Ne lüzum var buna?

— Lüzum var tabii efendim, dedi, doktor, reçetenin selâmeti namına...

Akbaba'nın Yeni Müsabakası

★ Akbaba geçen haftadan itibaren altı sayı, tanınmış karikatüristlerin eserlerini okuyucularına sunmaya başlamıştır.

★ Bu karikatürler lejandsız olarak neş-redilecek, eser sahibinin imzası da silinmiş olacaktır.

★ Yedinci hafta: altı hfatadır yayın-lanmış olan karikatürlerin mevzuları bir arada karışık olarak neşredilecektir.

★ Bildirilen mevzuların hangi karikatü-ristlere ait bulunduğunu ve neşredilen ka-rikatürlerin, kimlerin eserleri olduğunu yazıp Akbaba'ya yollıyacak okuyucuları-mızdan doğru cevap verenler arasında çe-kilecek kurada:

Birinciye gömleklik kumaş;

İkinciye bir boyunbağı,

Üçüncüye çorap,

Dördüncüden yirmi beşinciye kadar bi-rer kıymetli kitap hediye edilecektir.

Akbabanın Bulmacası

YUKARIDAN AŞAĞI:

1. İnşaatin bir kısmı. 2. Par-lak olmayan. 3. Bir peyk, Bir spor çeşidi. 4. Baş hastalığı. Ha-rabeleri kalmış bir şehir. 5. İs-kanbilin sağlamı, Batıl bir iti-kat. 6. Dudak .7. Değiştirme.

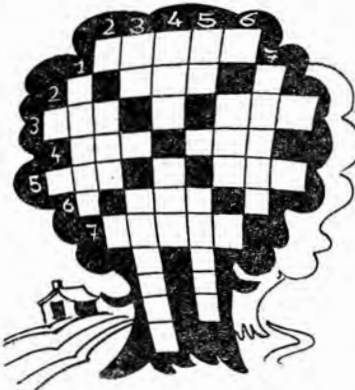
GEÇEN SAYIDAKİ BULMA-CANIN HALLİ

Soldan sağa:

1. Macera. 2. Acımak. 3. Yu-mak. 4. Az. Rıza. 5. Elemek. 6. Hır. 7. Yesarı, Uun. 8. Irak, Rakat.

Yukarıdan aşağı:

1. Maya. Ayı, 2. Acuze, Er. 3. Hacım, Lisan. 4. Emare, Ak. 5. Rakım. 6. Ak, Zehir. 7. Ra-kı. 8. Ruh. 9. Naz.

SOLDAN SAĞA:

1. Bir kesici âlet. 2. İngilizce evet. 3. Rutubet, Karadeniz sa-hilinde yerli halk. 4. Malik ol-duğumuz şey. Bir pasta çeşidi. 5. Çirkin. Bir ses çeşidi. 6. Bir zamir. 7. Bir sofa eşyası,

— Sizin toplantılarınız beni alâkadar eden neviden bir şey değil ki Feyyaz. Siz ilmi bahislerle vakit geçiriyorsunuz, benim ne anladığımı, ne de sevdiğim şey.

— Haklısın, ama ben başka bir şey düşünüyorum. Arkadaşlardan bazıları içtimalarımızın lüzumundan fazla akademik geçtiğinden şikâyet ediyorlar. Bunlara bir parçacık eğlenceli çeşni verelim dediler. Meselâ çayla pasta yerine, kokteyl koysak, bir iki kadın ah babımız da gelse, toplantının bir saatini ciddi bahislere ayırsak, iki saat de eğlensek fena olmayacak sanıyorum.

Fatma bir an tereddüt etti:

— Olmıyacak şey değil, ama masraf?

— Masraf yine şimdiki gibi a-ramızda paylaşılır. Böylece, yavaş yavaş bir muhit yapmış oluruz. Doğrusunu istersen, bunu daha ziyade senin için düşünüyorum. Yalnızsın. Görüyorum ki, sıkılıyorsun. Eski hayatını aynen değil se bile avunabileceğin nisbette sana iade etmiş olursam kendimi bahtiyar sanacağım.

— Ben eski hayatımı aramıyorum, Feyyaz. Bana sen, ve senin kurduğun bu mütevazî yaşayış kâfi geliyor. Ama, buna ufacık bir avunma vesilesi katabilirsen, memnun olurum, tabii.

Bir hafta sonraki toplantı, bu şekilde yapılmıştı. Doktor Feyyazdan başka sekiz arkadaşları. O ilk hafta, kadınsız geçti. Mecliste hazır bulunan tek kadın Fatma idi. Velev ufacık, özenti kabilinden de olsa, bu kokteyl, onu alışık olduğu bir havanın içine sokmuş, (prensesliği zamanının kadınlı erkekli, hayhuylu ve eğlenceli topluluklarını hatırlatmıştı. O gün, tıpkı o eski devirlerdeki sevimliliği, cana yakınlığı ve kibarlığı ile, bu küçük meclise yeni bir hava getirdi, ilk defa tanıştığı bu erkekleri, yalnız güzelliği ile değil, her haliyle teshir etti.

Feyyaz'ın arkadaşları, Fatmayı o gün ilk defa görüyorlar, fakat adını daha evvel işitmiş oldukları için, onu giyaben çok iyi tanıyorlardı. İnsiyakl bir şekilde, o günden itibaren ona prenses diye hitabettiler. Misafirlerini ağırlayış tarzını görenlerin, ona daha başka bir isimle hitabetmelerine zaten imkân yoktu.

Bu hitap, unutmak istediği bir maziye acı acı hatırlattığı için, Feyyazın biraz canını sıkıyordu. Buna mukabil Fatma, prensesliği hiç ya dırğamadı, hattâ için için memnun bile oldu. O günlerde henüz açığa çıkmadığı, kendi kendine itirafından çekindiği bir ruh tahassürünü gidermiş oluyordu.

Doktor Orhanla bu kokteyllerde tanışıyorlar. Sekiz arkadaşın biri doktor Orhandı. Uzun boylu, geniş omuzlu, dik sesli, dik bakış-

lıt. bir gençti. Feyyazla tam tezat teşkil eden halleri, Fatmanın derhal dikkatine çarpmıştı. Hatta, prenses unvanını ilk kullanan o olmuştu. Feyyaz, Fatmayı arkadaşlarına takdim ettiği sırada, hepsi ona sadece hanımfendi dedikleri halde, doktor Orhan, eğilip onun elini öpmüş, gür sesiyle:

— Müşerref oldum, prenses! de mişti.

Bu hitap önce Fatmayı irkiltti. Fakat bir şey belli etmedi. Yalnız, bir müddet sonra, kadehler ellerinde, ikisi, bir köşede karşılıklı birer koltukta, dereden tepeden konuşurlarken, Fatma birdenbire:

— Beyefendi, demişti, bana niçin prenses diye hitabettiniz?

— Prenses değil misiniz?

— Hayır, artık değilim, tabii. Prensten ayrıldıktan sonra bu unvan benim olmaktan çıktı.

— Ben prensin öldüğünü zanne diyordum, siz ayrıldım diyorsunuz.

— Vefatından sonra bir mahke me kararı var. O hayatta iken, boşanmış gibi karar.

Doktor Orhan, Fatmanın yüzüne uzun uzun bakmış, sonra:

— Prenses, demişti, insanlar, unvanlarını dünyaya gelirken beraberlerinde getirirler. Siz, bir prensle hayatınızı birleştirmek suretiyle prenses olmasaydınız bile, yine prensesiniz. Size bundan başka hiç bir isim lâıyk değildir.

— İltifat ediyorsunuz.

— Haşa! Size iltifat etmek benim haddim değil. Siz, duruşunuzla, yürüyüşünüzle, konuşuşunuzla, hatta susuşunuzla prensessiniz.

— Teşekkür ederim, teveccüh gösteriyorsunuz. Ama ben, prenses diye çağırılmamağı tercih ederim.

— O da yine prenses ruhlunuzdan, hanımfendi.

— Hayır, Orhan bey. Feyyazın üzüldüğünü istemem de ondan.

— Ha, anlıyorum. Ama, arzettim, ya efendim, benim size bu unvanı verişim, prensten dolayı değil, sizi Allah prenses yaratmış,

kullar onun size verdiği haslatı elinizden ne cesaretle alabilirler? Müsaade buyurun, hiç değilse kim senin işitemeyeceği yerlerde size prenses diyebileyim.

Doktor Orhan, uzun boylu, iri omuzları, patavatsız konuşmasıyla, hoşuna gidiyordu. Gülümseyerek:

— Peki, dedi, öyle olsun. Bu bana bir şey kazandırmaz, ama bir şey de kaybetmem. Prenses deyin.

Doktor Orhan, ayağa kalktı, derin bir reveranstan sonra, Fatmanın elini öptü:

— Siz bir harikasınız, prenses, dedi. Bana verdiğiniz bu imtiyazdan dolayı size minnettarım.

Bu şekilde başlayan ahpaplıkları, gitgide daha büyük bir samimiyete doğru yol alıyordu. İlk zamanlar, Fatma, Feyyaza ihanet etmediği, onu bırakıp doktor Orhanla münasebet tesis etmediği aklından geçirmemişti. Yalnız, toplantı günlerinde evlerine gelen, ciddi bahislerde olduğu kadar havai mevzularda da, canlı konuşmalar, sevimli halleri ile meclise sıcak bir hava katan bu ayrı yaradılıştaki gencin sohbetinden zevk duyuyordu. Ekseriya, ikisi bir kenara çekilip, büyük gruptan ayrı, sohbet ediyorlar, zamanın nasıl geçtiğini bilmiyorlardı. Bu konuşmaları, henüz bir gönül mace rasının başlangıcında kullanılan kelimelerden yapılmış şeyler değildi. Bazan, yanlarına gelip konuşmalarına katılan öteki arkadaşlardan hiç birisi, bu genç kadınla, genç erkek arasında herhangi bir gizli rabitanın mevcut olduğunu veya olmak üzere bulunduğunu, söyleyemezdi.

Sonra, nasıl olduğunu kendileri de pek bilmeden, bir gün, aşk denilen uçurumun başında buluştular.

Fatmanın sıkıntılı bir günü idi. Son zamanlarda, sık sık, sebezcan sıkıntıları duymağa başlamıştı. Sabahları yok yere bir yürek üzüntüsü ile uykudan uyanıyor, bu yürek üzüntüsü, göğsünü rahatsız eden bir çarpıntı halinde maddileşiyor, o gün her şey sinirine dokunuyor, her şey fena sına gidiyordu. Bu hal bazan akşama kadar sürüyor, bazan, başladığı gibi sebepsiz şekilde zail oluyordu.

O gün de öyle idi. Uyandığı zaman, vakit epey geçti. Feyyaz, sessizce kalkmış, giyinmiş, işine gitmişti. Kendisi evde yalnızdı. Yalnız kaldığı, Feyyaz'ın da öğle yemeğine gelmeyeceğini önceden haber verdiği günler, Fatma, değişiklik olsun, vakit geçirsün diye, öğle yemeklerini lokantada yemeği âdet edinmişti. O gün de öyle yapmağa karar verdi. Giyindi, saat on bire doğru sokağa çıktı.

Beyoğlu'na kadar çıkmak, yalnız başına yemek yiyebileceği temiz bir lokantaya gitmek niyetinde idi. Vakıt henüz erken olduğu için, tramvayla gitmeğe karar verdi. Tramvay durağına doğru yürüdü, Beyoğlu'na çıkan tenhaca bir tramvay gözlemeğe başladı.

Beklemeğe başlıyalı beş dakika kadar olmuştu ki, birden, önünde bir otomobil durdu. Şoför yerinden bir el uzandı, ona doğru sallandı. Bu, doktor Orhandı.

— Bonjur, prenses, dedi. Bura da ne bekliyorsunuz?

— Tramvay bekliyorum.

— Nereye gideceksiniz?

— Beyoğlu'na çıkacağım.

— Mükemmel! Ben de oraya gidiyorum, sizi götürüyüm.

Fatma bir an tereddüt geçirdi. Niçin tereddüt ettiğini kendisi de bilmiyordu. Bir gören olursa, Feyyaz duyarsa gibi endişeler bahis mevzuu değildi. Gören de olabildi, Feyyaz da duyabilirdi, bunlardan bir şey çıkmazdı. Bu bakımlardan bütün hürriyetine sahipti.

Orhan bu tereddüdü görünce ısrar etti:

— Girsenize, prenses, niçin bekliyorsunuz?

Fatma daha fazla tereddüdün çirkin bir nazlanma mânasına geleceğini düşündü, arabaya girdi. Doktor Orhan, kendi oturduğu şoför yerinin kapısını açmıştı. Fatma oraya girip oturdu araba, derhal hareket etti.

(Devamı var)

TASHİH

★ 12 Şubat 1953 tarihli 48 nci sayımızın «Eski Türk mizahından» sayfasında, Cemal Nadir'e ait karikatürün mevzuu, Ramizin karikatürüne, Ramize ait karikatürün mevzuu da Cemal Nadirin karikatürüne konmuştur.

★ 19 Şubat 1953 tarihli sayımızın numara 49 olacakken 50, 26 Şubat 1953 tarihli sayımızın numarası da 50 olacakken 51 olmuştur.

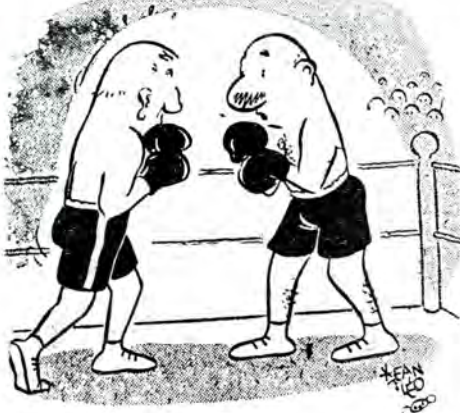
Üzülerek tashih ederiz.

DÜNYA

SOVYET RUSYADA :
Temizlik âleti!...

— Journal-American —

— Yaklaşım deme. Müthiş nezem var!..

— Samedi-Soir —

YAZISIZI..

— Franco Dimanche —

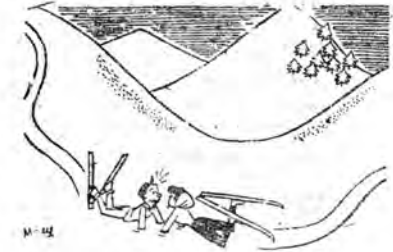
— Tevkif edin şu doktoru... Verdiği haplar kırmızı değil!..

— Morning Herald —

— Yağmur yağıyor... Paraşütünü aç!..

— Il Travaso —

— Ooooh, ne güzel tesadüf!..

— Le Hérissou —

— Çok nazik genç, ne zaman rast-gelse arabasına alıyor!..

— Ici Paris —

— Ellerim çok dolu kocacığım, istersen gembşiyeni bana ver!..

— Le Hérissou —

— Oh, affedersiniz, duvar ilanı sandım!..

— Tempo —

KARİKATÜRLERİ

— Bunlar kadar kıskanç hasta görmedim, birine ne yaparsam öbürü de istiyor!...

— France Dimanche —

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA :

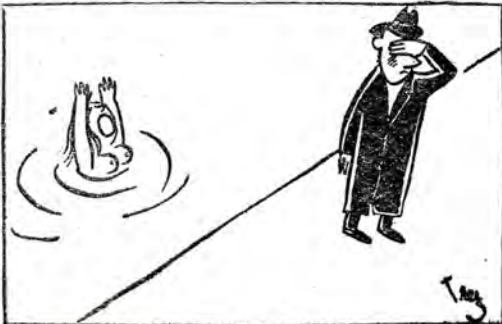
— Sayın hakemler, görüyorsunuz ya, hile yok!...

— Ici Paris —

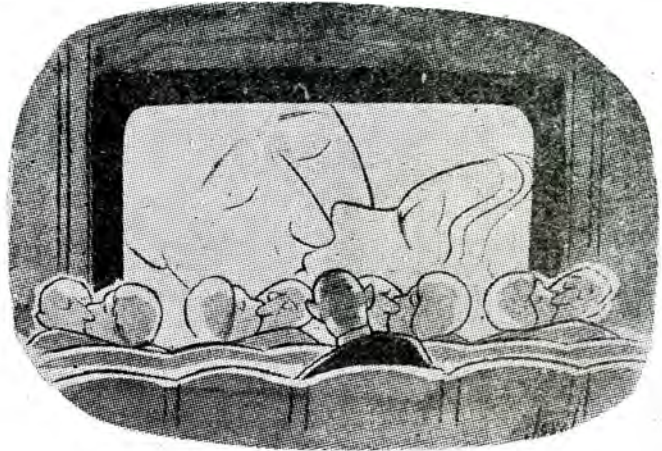
— Nişanlım mı?.. Hangisi? Oda karanlık, tanıyamadım!...

— Il Travaso —

Utangaç adam!..

— France Dimanche —

Sinema!..

— Le Rire —

— Bize bu kadar eşya kâfil!..

— Le Rire —

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 16

Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'al
Yürüyünüz burada kalplere basa basa;
Sakin hasret çekmeyin Erciyaş'a, Talas'a;
Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'al,

★

Tâ uzaktan duyuldu, sarmısaklı kokunuz;
Siz daha gözükmeden bizi vurdu okunuz;
Pastırma sevgisini, gönüllere sokunuz;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'al

★

Gönderdiniz bizlere önce bayan Higgins'i;
Her halinden bellidir onun da asil cinsi;
Girdi yani sevginiz kalplere sinsi sinsi;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'al

★

Pastırmayı öğreten sensin Amerikaya;
Bu işte yeni dünya kalırdı yoksa yaya;
Lâf değil, münakasa açtırdın pastırmaya;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'al

★

Bir lâf vardır Türkçede, masal masal matitas;
B'nbir gece masalı yaşıyor işte palas,
Emrinizdeyiz sizin, hem de palas pandiras;
Ey parstırma kralı, hoş geldiniz palas'al

★

Müdür, kâtip, daktilo, patronumuz, ağamız;
Bahçedeki havuzda binlerce kurbağamız;
Emrinizdedir hattâ, varsa kaplumbağamız;
Ey pastırma kralı, hoş geldiniz palas'al

★

Bu vezir hitabe, hazirunun alkişlarıyla karşılandı, Pastırma kralı, Amerika modasına uymak için sahibilerini çektiyip yerlerine oturttuğu takma dişlerini, kalın iki pastırma dilimi arasında bir sıra yağ gibi gösteren yayvan bir tebessümle dudaklarını kulaklarına kadar yırtarak muka-bele etti:

— Çok teşekkür ederim, pek güzel cızıktırmışsınız; şu elimdeki gul demeti gibi lâf sıralamışsınız, hazzettim, aferin!

Sonra, karşılayıcı heyet, palasa girdi.

Pastırma kralı önce, bayan Higgins'le birlikte, kendilerine tahsis edilmiş olan meşhur tarihi ya tak odasına çıktılar. Abdullah beyefendi, bu odanın tarihi değerini bir kere de bay Yohan'a anlatmaktan kendini alamadı.

— Efendim, dedi, bu odanın tarihte son derece büyük yeri vardır. Sultan Mahmut zamanında, Alman kralı, İmparatoriçe Josefinle beraber İstanbul'a geldiği zaman burada misafir edilmiş. Sonra Fransız İmparatoru Vilhelm de kraliçe ile beraber gene bu o-

dada misafir olmuş. Hele İngiliz reisicumhuru, Türkiye'ye iki defa gizlice geldiği zaman bu odada tam on beş gün oturmuş. Krallara lâıyk bir yer olduğu için, zatı âlinize ancak burayı münasip görüyoruz.

Pastırma kralı, kendisine gösterilen bu müstesna muameleden dolayı teşekkürlerini bildirdi.

Abdullah bey, odayı muvakkat sahibine böylece takdim ettikten sonra, çekilmiş, pastırma kralı ile karısını yalnız bırakmıştı. Hanife hanımı bir köşeye çekti:

— Bana bak, Fifi, dedi. Kocası gelince karının hali değişti. Far-kındasın, değil mi?

— Evet, herkese tepeden bakar gibi bir haller takınıyor.

— Bu akşamki ziyafette, mücevherlerini görünce burnu düşer, merak etme.

İşte mücevherler meselesi had safhaya girmişti. Olamaz olası pastırma kralı nihayet gelmişti. Kocasının sözleri, Hanife hanımın kalbini, bir bıçak yarısı gibi sızlattı.

Abdullah bey, akşama verilecek ziyafetin teferruatıyla meşgul ol-

mak üzere müdür Rafael'in odasına doğru uzaklaştıktan sonra, Hanife hanım, yine Sadettin'i aramağa koyuldu.

Garip bir tesadüfle o da, Hanife hanımı arıyordu. Koridorun ortasında karşılaştılar. Sadettin'in yüzünde, müjde vermeğe hazırlanan bir kimseye has beşuş ifade vardı.

Yabancı kulakların, söyliyeyeceği şeyi duymalarından korkar gibi etrafına bakındı, sonra:

— Müjde! dedi. Tamam.

— Mücevherler mi bulundu?

— Bulundu gibi bir şey!

— Muhakkak mı?

— Muhakkak!

— Nerede?

— Bahçede... Bizim hırsız, mücevherleri orada bir yere saklamış. Bu sakladığı yeri aşağı yukarı tayin ettim.

— Aşağı yukarı mı? E, bunun neresi muhakkak?

— Aşağı yukarı oluşunun sebebi, herifi tâ oraya kadar takip edememişim. Balım ya, ihtiyatlı davranmak lâzım... Ama pek pek on metre farkla, neresi olduğunu biliyorum. Şimdi oraya gidiyorum.

— Ben de geliyorum.

— Hay hay, buyurun. Hem beraber olursak daha iyi, detektiflikteki meharetimizi gözlemlerinizi görür, takdir edersiniz. Biraz sonra, kameriye civarında buluşalım.

— Olur!..

On dakika sonra, Sadettinle Hanife hanım kameriyenin orada buluştular.

Sadettin bütün detektifliğini göstermek istiyordu.

— Şu otları görüyorsunuz ya, dedi, âdeta bir patika olmuş. Hırsız, sık sık gelip mücevherlerini yokluyor galiba. Bizim detektif lisanında buna iz derler... Şimdi bu izi takip edelim. Sizin şeref-niz ve benim saadetim bu izin ucunda!

Sadettin, bunu söylerken, yan gözle Hanife hanımın yüzüne bakmıştı. Fakat tatlı bir ifade verneğe çalıştığı bu bakışa Hanife hanım aldırış etmemişti.

Sadettin, ayaklarının ucuna basa basa, ihtiyatla ilerledi. Az ötede ihtiyar bir ağaç vardı. Bu ağacın gövdesi yoktu. Etrafındaki otlar da üzerlerine basılmış gibi yas-

sılmıştı. Sadettin bu ağacın yanına varınca durdu. Kalbi küt küt atan Hanife hanıma bakarak, Şarlamny'in tacını, bir gaydacı İngiliz askerinin gaydası içinde meydana çıkarmış bir Şarlok Holmes, doktor Watson'a bakıp bu hünerini gösterir gibi:

— İşte hanımefendi, burada, dedi.

Sonra elini, kemali cesaretle, ağacın kovuğuna daldırdı.

Sadettin'in eli, kovuğun içinde daldıktan sonra, aradan bitmez, tükenmez dakikalar geçmeğe başladı. Araştırmacının sonu bir türlü gelmiyordu. Sadettin'in yüzü değişmişti. Nihayet, elini kovuktan çıkardı. Parmaklarının arasında, penbe bir zarf tutuyordu.

— Mücevherler yok, dedi.

— Eyvah!

— Ama, mücevherlerin yerine bu mektup var. Bu da bir şey, hattâ büyük bir şey... Zarfı daha açmadım, görüyorsunuz. Fakat eminim ki, içinde, mücevherlerin nerede bulunduğunu gösteren ma-lumat var. Belki mektup şifreli-cir de. Usulen böyledir, çünkü, her ne hal ise. Bu işin üstesinden geleceğiz, bayan, O kurnazsa ben ondan daha kurnazım.

Sadettin zarfı yırttı. İçinden şu mektup çıktı:

«Hazineyi hiç kimse elimden alamıyacaktı.

«Bu işe bir nihayet vermek için her şeyi göze aldım.

«Müsait bir fırsat çıkacağına ben-ziyor. Bundan istifade edelim.

«Şüpheler içinde geçen bu ha-yat tahammülfersa bir şey.

«Artık bu komedyadan bıktım. Bütün engellere rağmen benim ol-ması açıktan açığa benim olması-icabeden hazinem, alenen sahip-olmak istiyorum.»

Bu acaip sözleri, Hanife hanım Sadettinle birlikte okumuştı. De-tektif:

— Ne utanmaz, ne hayasız he-rif yahu! Diye söylendi. Bir de, hazinem diyor.

Hanife hanım düşünceli düşün-celi:

— Hazine! diye tekrarlıyor-du.

(Devamı var)

ŞANS

SERVET REFAH EMNİYET

İS

TÜRKİYE BANKASI

24 EV * 1.000.000 LİRA

EV OTOMOBİL APARTMAN

YILDA 16

ÇEKİLİŞ

SÜMERBANK

Ankara Sigorta

Kara Günlerinizin en vefalı dostudur.

Merkezi : Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603

Santral: 24815

Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimi Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon,
Peyami Safa, Faruk Nafiz
Çamlıbel, Reşat Nuri Gün-
tekin, Hamdi Varoğlu, Za-
hit Güvemli, Bülent Oran,
Nihal Yiğinoğlu...

Daimi Karikatüristleri:

★ Togo, Necmi Rıza,

Şevki, Nihar, Altan, Şadi
Dinçbaş, Nuri, Sinan, Ni-
yazi, Fuat Yılmaz, Metin
Gökçe...

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira,
üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıl-
lığı 30 lira, altı aylığı 15 lira,
üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir
lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, re-
simler, tasilsin, basılmasın,
iade edilmez.]

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası

Telefon

21811

Bütün ağrılara karşı

Kininli GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR.

GRİPİN

GRİPİN

GRİPİN

AKBABA

